

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У. 15798/15
15.06.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Градске општине Стари град, коју заступа Правобранилаштво Градске општине Стари град, изјављеној против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, ради поништаја решења број 46-00-00964/2015-13 од 28.10.2015. године, уз учешће заинтересованог лица Задужбине А.А., ..., Улица ..., чији је законски заступник управитељ В.Ђ., са Државним правобранилаштвом Републике Србије, као учесником у поступку, у правној ствари враћања одузете имовине, по одржаној јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију Републике Србије - Подручне јединице Београд, број 46-007198/2012 од 18.05.2015. године. Наведеним првостепеним решењем, ставом првим диспозитива, усвојен је захтев, враћена је имовина и утврђено право својине Задужбини А.А. са седиштем у ..., Улица ..., на пословном простору, односно локалима, ближе означеним у диспозитиву првостепеног решења који се налазе у приземљу стамбено-пословне зграде у Улици ..., на катастарској парцели бр. ... КО ..., а који су уписани у лист непокретности број ... КО ... као државна својина Републике Србије, корисник општина Стари град Београд, ..., а који су одузети у поступку национализације од ранијег власника Задужбине А.А. по основу решења Комисије за национализацију од 19.07.1960. године. Истим решењем утврђено је право својине Задужбини А.А. на градском грађевинском земљишту, односно на катастарској парцели бр. ... КО ..., уписаној у лист непокретности ... КО ... у уделу који је у сразмери са површинама посебних делова зграде који се овим решењем враћају у односу на

укупну површину објекта на тој катастарској парцели које је одузето од власника Задужбине А.А. решењем из 1960. године. Ставом другим диспозитива ожалбеног решења, обавезана је Република Србија као власник и Градска општина Стари град из Београда, као корисник, да Задужбини А.А. са седиштем у ..., по правноснажности тог решења, пренесу у својину непокретности из тачка 1. диспозитива решења, док је ставом трећим утврђено да се пословни простори из тачке 1. диспозитива тог решења, који су дати у закуп трећим лицима, враћају у државину кориснику реституције, по истеку 3 године од дана извршности тог решења, ако се купац и корисник реституције друкчије не споразумеју, с тим да од дана стицања својине до ступања у посед корисник реституције у својству закупадвца ступа у правни однос са закупцима по уговорима закљученим са претходним власником, односно корисником пословних простора из тачке 1. диспозитива. Ставом четвртим диспозитива ожалбеног делимичног решења, предвиђено је да је, на основу тог решења, а по његовој правноснажности, надлежни орган за упис права на непокретностима дужан да изврши упис права на непокретностима у корист Задужбине А.А., а ставом петим да је враћена имовина у промету у складу са прописима којима се регулише рад задужбина. Истим решењем, ставом шестим диспозитива, наложено је надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу тог решења изврши брисање свих хипотекарних терета забележних у било чију корист на непокретностима, као и да изврши забележбу права прече куповине у корист Републике Србије и града Београда. У ставу седмом диспозитива ожалбеног решења, предвиђено је да о делу захтева који се односи на враћање осталих непокретности у стамбено-пословној згради која се налази у улици ..., биће одлучено накнадно, када се за то стекну законом прописани услови.

Тужбом поднетом Управном суду дана 16.11.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да подносилац захтева за враћање одузете имовине, односно Задужбина А.А. није активно легитимисана за подношење захтева, као и да имовина није могла бити враћена због тога што је требало да буде изузета од враћања, будући да је промењена површина. Тужилац сматра да се питање активне легитимације односно постојања правног следа између власника и подносиоца захтева не може утврђивати без разматрања циља ради којег је задужбина основана и то у погледу истодобности његове садржине и могућности и начина остваривања, будући да се циљеви задужбине коју је основао А.А. и оне која према подацима Агенције за привредне регистре данас постоји, у многоне разликују. Поред наведеног, тужилац сматра да је другостепени орган погрешно применио материјално право из члана 18. став 1. тачка 8. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, којим је прописано да се не враћа право својине на непокретностима који на дан ступања на снагу овог закона имају намену непокретних културних добара од изузетног значаја у државној својини. С тим у вези, указује на Одлуку о утврђивању непокретних добара од изузетног значаја и од великог значаја, којом је утврђено да подручје ... улице представља просторно културно-историјску целину која се налази на списку непокретних културних добара од изузетног значаја, па није јасно како су и другостепени и првостепени орган извели закључак да нема места примени наведене

одредбе закона, уз образложење да је цело подручје ... улице проглашено за непокретно културно добро од изузетног значаја, али не сама зграда у Улици ..., која се налази у тој целини. Тужилац истиче да је другостепени орган у потпуности прихватио став првостепеног органа да нема места примени овог члана закона, који се заснива на паушалном наводу да се у складу са позитивним прописима, без ограничења може располагати непокретностима која се налазе у оквиру просторно културно историјских целина, а идентичан став је заузео и Управни суд у пресуди 19 У. 7625/14 од 13.05.2015. године. Такође, сматра нејасним закључак нижестепених органа да је непокретност у непромењеном облику и стању у односу на тренутак национализације, па да је сам првостепени орган утврдио, а другостепени орган прихватио утврђено чињенично стање да се према подацима Јавног предузећа "Пословни простор" општине Стари град, у њихов фонд уноси предметни пословни простор у укупној површини од 159 м², док би увидом у лист непокретности број ... КО ... било утврђено да укупна површина пословног простора износи 1028 м². Из наведеног, по мишљењу тужиоца, произлази да су нижестепени органи погрешно и непотпуно утврдили чињенично стање, што је уз погрешну примену материјалног права имало за последицу доношење неправилне и незаконите одлуке. Имајући у виду изложено, предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да тужилац у тужби није навео нове чињенице, нити приложио нове доказе, осим оних који су наведени у жалби на првостепено решење, а који су од стране туженог органа оцењени приликом доношења оспореног решења, па остајући у свему при разлозима изнетим у оспореном решењу предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Задужбина А.А., у својству заинтересованог лица, у одговору на тужбу, у подnescима од 04.10.2016. године и од 29.05.2017. године, те у речи на усменој јавној расправи, оспорава активну легитимацију тужиоца Градске општине Стари град за подношење тужбе, обзиром да је имовина која је предмет захтева за повраћај имовине у државној својини Републике Србије. Сматра да само Република Србија, као сопственик имовине, има активну легитимацију за подношење управне тужбе, а не и Градска општина Стари град која није власник државне имовине. Осим тога, по наводима заинтересованог лица тужилац је први пут истакао приговор недостатка активне легитимације Задужбине А.А. у овом предмету иако је Агенција за реституцију донела још два делимична решења којима је усвојила захтев и вратила имовину, те је утврдила право својине истој задужбини на 66 станова укупне површине 5.439 м², који су били укњижени као државна својина у зградама у улици ..., ... и Заинтересовано лице даље истиче да у регистру задужбина, коју су водили Републички савет за задужбине, фондације и фоднове, а затим Министарство културе, не постоји упис престанка рада или брисање Задужбине А.А. из регистра, па сматра да је јасно да задужбина А.А. своји правни контитуитат не доказује на основу података уписаних у Агенцији за привредне регистре, већ на основу првог уписа о оснивању и континуираног правног следа уписа, кроз све регистре који су вођени у овој држави, а која је променила више назива. Поводом навода тужиоца да је доношењем оспореног решења повређена одредба члана 18. став 1. тачка 8. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, заинтересовано

лице наводи да се појединачне зграде у амбијентално културно-историјској целини ... улица не могу подвести под изузетак у враћању у натуралном облику, а свако другачије тумачење би било злонамерно и супротно општим правилима о враћању имовине. Поводом навода тужиоца да је нејасан закључак да је непокретност у непромењеном облику и стању у односу на тренутак национализације, заинтересовано лице указује на одговор садашњег правобраниоца Градске општине Стари град, М. Ј., која је на расправи одржаној 24.10.2012. године, поред осталог изјавила да није било грађевинских интервенција на предметној згради, о чему прилаже доказе. Указује да је Управни суд пресудом број 23 У. 13462/15, у истој правној ствари тужбе тужилаца одбио. Наиме, у тој правној ствари је потврђено решење којим су враћени пословни простори у згради у Улици ..., а Управни суд је навео да је правилно утврђено да непокретност која је предмет враћања нема статус непокретног културног добра од изузетног значаја. Обзиром на изнето, предлаже да суд донесе решење о обавицању тужбе или пресуду којом се тужба Градске општине Стари град одбија, као неоснована.

Државно правобранилаштво, као учесник у овом поступку, до дана одржавања усмене расправе, није доставило одговор на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу у одсуству уредно позваног законског заступника тужиоца, овлашћеног представника туженог органа и учесника у поступку, у складу са одредбом члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), којом је прописано да изостанак уредно позване странке са јавне расправе не одлаже њено одржавање.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Наиме, правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је одбио као неосновану жалбу Градске општине Стари град - Београд, изјављену преко законског заступника, против делимичног решења Агенције за реституцију – Подручне јединице Београд од 18.05.2015. године, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Ово стога, што из разлога образложења оспореног решења и стања у списима ове правне ствари, произлази да је тужени орган одбио жалбу тужиоца са разлога што је увидом у списе предмета и приложене доказе који су детаљно набројани у образложењу првостепеног решења, утврдио да непокретности које су предмет враћања – катастарска парцела број ... КО ... и пословни простори у приземљу стамбено-пословне зграде у улици број ... у ..., немају статус непокретног културног добра од изузетног значаја, те да враћањем имовине задужбини којој је имовина одузета, односно њеном правном следбенику, није повређена одредба члана 18. став 1. тачка 8. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/11...142/14),

према којој се не враћа право својине на непокретностима које на дан ступања на снагу овог закона имају статус непокретних културних добара од изузетног значаја у државној својини. Ово стога, што је и по оцени овог суда, правилан став туженог, према коме околност што се предметна зграда налази у оквиру просторне културно – историјске целине “Подручје ... улице” не представља сметњу да буде враћена, јер Законом о враћању одузете имовине и обештећењу није установљена забрана враћања непокретности које се налазе у оквиру културно – историјских целина. Ово са разлога, што у проведеном поступку из Одлуке о утврђивању непокретних културних добара од изузетног значаја и од великог значаја (“Службени гласник СРС”, број 14/79) и решење Завода за заштиту споменика културе града Београда 04 број .../4 од 06.04.1964. године произлази да је подручје ... улице, као просторно културно – историјска целина, проглашено за непокретно културно добро од изузетног значаја за очување архитектонског наслеђа ... улице, али не и сама зграда у ... улици број ... која се налази у тој целини. Такође, по оцени суда, првостепени орган је правилно утврдио да је подносилац захтева за враћање био активно легитимисан за подношење захтева, у складу са чланом 5. став 1. тачка 2. Закона овраћању одузете имовине и обештећењу, према коме право на враћање имовине или обештећење има задужбина којој је одузета имовина, односно њен правни следбеник.

У вези изнетог, суд је ценио и навод тужбе којим се оспорава активна легитимација подносиоца захтева за враћање одузете имовине, али налази да исти није од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари. Ово са разлога што је у спроведеном поступку, увидом у уверење о подацима уписаним у Регистар задужбина и фондација, које је издала Агенција за привредне регистре дана 04.06.2012. године, утврђено да је у поменути Регистар уписана Задужбина А.А., са седиштем у ..., у улици ..., која је основана још давне 1922. године, на неодређено време и постоји континуирано, односно без прекида.

Доносећи одлуку суд је ценио и остале наводе тужбе али је нашао да су без утицаја на правилност и законитост оспореног решења, будући да одговарају наводима жалбе које је тужени орган у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, нарочито у погледу примене материјалног права, правилно оценио и за своју оцену дао на закону засноване разлоге које као правилне прихвата и овај суд.

Суд је ценио и навод заинтересованог лица истакнут у одговору на тужбу, којим се оспорава активна легитимација Градске општине Стари Град за подношење тужбе, али налази да исти није основан, будући да тужилац своју процесну легитимацију изводи из чињенице да је био легитимисан у поступку пред туженим органом, који је поводом његове жалбе и донео оспорено решење.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен

закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.06.2017. године, 9 У. 15798/15

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

AJ/AM